

Lényeges, hogy a rendőr, közterület-felügyelő, polgárőr a munkáltatója illetve megbízója nevében végzi rendfenntartó feladatait, magatartása az őt megbízó illetve foglalkoztató, és utasításokkal ellátó munkáltató illetve megbízó magatartásának tudható be. Ezért ha eljárása során a tisztsége, feladatköre által meghatározott kereteket nem lépi túl, a közhatalom ellenőrizhetősége és a közérdeklődés kielégítése szempontjából is irreleváns, hogy a megbízó ill. a munkáltató által foglalkoztatott természetes személyek közül a konkrét szituációban személy szerint ki látja el a rendvédelmi feladatokat, következésképpen ilyen esetben hiányzik az a közérdek, ami az érintett természetes személy képmáshoz fűződő személyiségi jogát korlátozhatóvá tenné.

SZIT-H-PJ-2015-37. bírósági határozat

a Szegedi Ítéltábla határozata polgári ügyben

Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.025/2015/6.

A Szegedi Ítéltábla dr. Szaniszló Dániel ügyvéd által képviselt I. r., II. r., III. r. és IV. r. felpereseknek - a dr. Fábíán Bernadette ügyvéd által képviselt I. r. és a Kozma és Fáy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kozma Péter ügyvéd) által képviselt II. r. alperesek ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2014. december 10. napján kelt 23.P.22.000/2014/13. számú ítélete ellen az I. r. alperes 14. és a II. r. alperes 15. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

ítéletet:

Az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összege 432 000 (négy százharminckettőezer) Ft, amelyből az I. r. alperes 144 000 (egyszáznegyvennégyezer) Ft-ot, a II. r. alperes pedig 288 000 (kettő száznyolcvannyolcezer) Ft-ot köteles megfizetni az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Kötelezi az I. r. és a II. r. alpereseket, hogy 15 napon belül külön-külön fizessenek meg a felpereseknek személyenként 12 700 (tizenkettőezer-hétszáz) - 12 700 (tizenkettőezer-hétszáz) Ft fellebbezési eljárási költséget.

A feljegyzett 576 000 (ötszázhetvenhatezer) Ft eljárási illetékből az I. r. alperes 192 000 (százkilencvenkettőezer) Ft-ot, a II. r. alperes 384 000 (háromszáznyolcvannégyezer) Ft-ot köteles megfizetni az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A felperesek Szeged Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatalának közterület-felügyelői munkakörben alkalmazott munkavállalói, az ő feladatukat képezte a város képviselő-testületének 2014. június 27. napján tartott közgyűlésén és a városháza épületében a rendfenntartás biztosítása. A közgyűlés időtartama alatt (személy neve) az ún. (Sz.)-károsultak képviselőjeként a

Városháza előtt sajtótájékoztatót tartott, majd a nála lévő iratokkal és egy seprűvel az épületbe lépett, felment az I. emeletre, ahol a díszterem és a polgármesteri iroda található. Szándéka szerint az iratokat és a seprűt a polgármesteri irodában személyesen kívánta átadni a polgármesternek. Az irodához vezető folyosón szolgálatot teljesítő felperesek tájékoztatták arról, hogy az irodába nem engedhetik be, az iratokat és a seprűt az ügyfélszolgálati irodában adhatja le, és a polgármesterrel való személyes találkozásra ott egyeztetett időpontot. Ezt követően a felperes - miután a mellette elhaladó polgármesterrel nem tudott kapcsolatba lépni - a seprűt a folyosón hagyva a nála lévő iratokkal felment a karzatra, és az iratokat a közgyűlés résztvevőire szórta. E magatartása miatt az I. r. és a IV. r. felperesek kivezették a karzatról, majd a folyosón közrefogták úgy, hogy testük időnként összeért. Ezt követően (személy neve) a seprűt újra magához vette, és azzal ismételt a polgármesteri irodába kívánt bejutni, az I. - IV. r. felperesek azonban a folyosón útját állták. (személy neve) karját - miközben megpróbált a felperesek sorfalán átjutni - több kéz, így a IV. r. felperesé is érintette, végül az I. r. és a II. r. felperesek a szomszédos épületben lévő ügyfélszolgálatra kísérték.

Az I. és a II. r. alperesek a fentiekre videofelvételt készítettek.

Az I. r. alperes az általa üzemeltetett a (hírportál neve).hu hírportálon 2014. június 27. napján „A város pénzén építkezett egy (település neve) képviselő?” címmel cikket jelentetett meg, ennek keretében közzétette a videofelvételt, amelyen a felperesek képmása kitakarás nélküli, felismerhető, hangjuk torzítás nélkül hallható, helyenként érthető. Az I. r. alperes a felvételeket a Youtube és a Facebook oldalakon is közzétette.

A II. r. alperes 2014. június 27-én saját internetes oldalán „(személy neve) lemondásra szólította fel (személy 2. neve)-t” címmel cikket jelentetett meg, továbbá közzétette az általa készített videofelvételt, amelyen a felperesek képmása és hangja a fentiekkel egyezően látható.

A felperesek a kép- és hangfelvétel készítéséhez, valamint felhasználásához nem járultak hozzá.

A II. r. alperes internetes honlapján megjelent cikk egyebek között a következőket tartalmazza: „Az egykor a (.....)/-pártban politizáló (személy neve) megpróbált bemenni a közgyűlés ülésére, a biztonsági szolgálat emberei azonban ellökdösték az ajtótól.”

A felperesek módosított keresetükben kérték, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperesek megsértették a képmáshoz és hangfelvételhez fűződő személyiségi jogukat azzal, hogy a hozzájárulásuk nélkül készített és közzétett felvételen arcuk kitakarás, hangjuk pedig torzítás nélkül látható. Kérték, a bíróság kötelezze az alpereseket a jogsértés abbahagyására akként, hogy a videofelvételeket mindenki számára tegyék hozzáférhetetlenné. Kérték továbbá annak megállapítását, hogy az II. r. alperes megsértette a becsülethez és a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogukat azzal, hogy azt állította, (személy neve)ot ellökdösték az ajtótól. A fentiekben kérték az alperesek kötelezését külön-külön 1 500 000 Ft sérelemdíj megfizetésére felperesenként egyenlő mértékben. Keresetük indoklásaként előadták, hogy a kép- és hangfelvétel készítéséhez és felhasználásához nem adták a hozzájárulásukat, emellett valótlan a II. r. alperesnek (személy neve) ellökdösésére vonatkozó állítása. Állították, a jogsértő magatartással összefüggésben hátrányokat szenvedtek.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az I. r. alperes hangsúlyozta, a felvételt készítés célja a korrekt tájékoztatás, (személy neve) Városházán folytatódott tevékenységének a bemutatása volt. Erre azonban a felperesek intézkedése miatt az operatőrnek nem volt lehetősége, mert a felperesek több alkalommal elállták azt a területet, ahonnan (személy neve) szemből fotózható volt. Előadta, a Városházán folyó, közérdeklődésre számot tartó eseményekről felvételek, híryananyagok készítését sem jogszabály, sem a házirend nem tiltja, a felperesek a felvétel készítésekor az ellen nem tiltakoztak, és erre

utaló semmilyen magatartást nem tanúsítottak. Hangsúlyozta, Magyarország Alaptörvényének IX. cikk 2. bekezdése, továbbá a 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:48. §-a elismeri és védi a sajtó szabadságát, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit. Az Alkotmánybíróság 28/2014. (IX. 29.) AB határozatára hivatkozva kiemelte, nyilvános közéleti szereplésről az érintett hozzájárulása nélkül készíthető és felhasználható kép- és hangfelvétel.

A II. r. alperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperesekről közfeladatuk ellátása során készült a felvétel, amely az önkormányzat közgyűlésén zajlott eseményeket volt hivatott bemutatni. Álláspontja szerint a közhatalom-gyakorlás nyilvánosság általi ellenőrzésének része, hogy a tudósításhoz az eljáró közterület-felügyelő felismerhető képmása is felhasználható legyen.

A sérelemdíj iránti igényt a jogsértés hiányában megalapozatlannak tartotta, összecszerűségét pedig eltűzöttnek tekintette.

Álláspontja szerint megállapítható, hogy a felperesek közül hárman fizikai kontaktust létesítettek (személy neve)tal, így a sérelmezett tényállítás valós. Ugyanakkor véleménye szerint az ezzel kapcsolatos igény érvényesítésére a felperesek nem jogosultak, miután a kifogásolt tényállítás a biztonsági szolgálatról tett említést, a felpereseket nem nevezte meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, az alperesek azáltal, hogy 2014. június 27. napján a felpereseket hozzájárulásuk nélkül egyértelműen felismerhető módon videofelvételen rögzítették és a felvételeket az interneten való közzététellel felhasználták, megsértették a felperesek képmáshoz és hangfelvételhez fűződő személyiségi jogait.

Kötelezte az alpereseket, hogy honlapjaikon tegyék mindenki számára hozzáférhetlenné a felvételt, a II. r. alperest ezen túl arra, hogy azt távolítsa el a Youtube és a Facebook oldalairól is.

Megállapította, a II. r. alperes a keresetben megjelölt sérelmezett kijelentésével valótlán tény állított, amellyel megsértette a felperesek jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Kötelezte az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 150 000 Ft-ot, míg a II. r. alperest ugyancsak a felperesek részére személyenként 200 000 Ft megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladón a keresetet elutasította. Kötelezte az alpereseket személyenként 45 000 Ft eljárási illeték megfizetésére. Megállapította, hogy a további feljegyzett eljárási illeték az állam terhén marad, és a felek költségeiket maguk viselik.

Határozatának indokolásában megállapította, a felperesek közterület-felügyelők, akik munkakörükénél fogva az önkormányzati képviselő-testület nyilvános eseményének, a közgyűlésnek a rendjét, zavartalanságát biztosították 2014. június 27. napján, tevékenységüket a közterületnek minősülő, és a felügyelet illetékességi területéhez tartozó Városházán végezték. Rámutatott, sem az 1959. évi IV. törvény (1959-es Ptk.), sem a jelenleg hatályos Ptk. nem határozza meg a közszereplő, illetve a nyilvános közszereplés fogalmát, és miután közterület-felügyeletről szóló 1999. évi LXIII. tv. rendelkezéseiből, valamint a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. tv. rendelkezéseiből sem vonható le következtetés a felperesek közszereplői minőségére, e kérdés eldöntéséhez az 1/2012. BKMPJE határozatban foglaltakból indult ki, és arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperesek tevékenysége közszereplésnek, ők maguk pedig közszereplőnek nem minősülnek. Az alperesek által hivatkozott 7/2014. (III. 7.) AB határozat, továbbá 28/2014. (IX. 29.) AB határozat megállapításait a perbeli jogvita eldöntése során nem tekintette irányadónak, mert az azok alapjául szolgáló jogeset tényállása a jelen perbelitől több tekintetben eltér, másrészt a bíróságokra nézve a polgári jogegységi határozat rendelkezései kötelezőek. Érvelése szerint miután a felperesek nem tekinthetők közéleti szereplőknek, a Ptk. 2:48. § (1) bekezdése alapján csak a hozzájárulásukkal lehetett volna róluk képmás- illetve hangfelvételt készíteni. Tekintve, hogy az alperesek a felperesek hozzájárulását nem szerezték be, megsértették nevezettek kép- és hangfelvételhez fűződő személyiségi jogait,

ezért a jogsértés felperesek által kért objektív jogkövetkezményeit alkalmazandónak ítélte.

Megállapította, a II. r. alperes által közzétett sérelmezett kijelentés tényállításnak minősül, amely valótlansága esetén alkalmas a negatív értékítélet kialakítására, a közterület-felügyelői munkakörrel ugyanis e magatartásforma nem összeegyeztethető. A megtekintett felvétel alapján arra a következtetésre jutott, hogy valótlannul állította híradásában a II. r. alperes, hogy a felperesek ellökdösték (személy neve)ot, ezért a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jóhírnév sérelmét az alperesi kijelentés megvalósítja. Nem fogadta el azt a II. r. alperesi védekezést, hogy a kijelentés nem a felperesek személyét érintette, a felperesek személye ugyanis éppen a képmásuk és hangfelvételük teljes közlése miatt a felvételtől azonosítható, a valótlannal tényállítás pedig az őket ábrázoló felvétel lejátszásakor hangzik el.

Kiemelte, azzal, hogy a személyiségi jogsértés megvalósult, az alperesek magatartásának jogellenessége megállapítható, a sérelemdíjra való jogosultsághoz ennek tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása a Ptk. 2:52. §-a alapján nem szükséges. A sérelemdíj mértékének meghatározásakor mérlegelte egyfelől az elkövetett jogsértés súlyát és azt a körülményt, hogy a II. r. alperes nemcsak a képmáshoz és a hangfelvételhez, hanem a felperesek jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát is megsértette, másfelől azt, hogy a felperesek az állított többlettényállási elemeket nem igazolták.

Az ítélet ellen az alperesek éltek fellebbezéssel. Fellebbezésükben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a felperesek keresetének teljes egészében történő elutasítását kérték.

Az I. r. alperes változatlan álláspontja szerint a felperesek közszereplőknek minősülnek. Véleménye szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ítélete meghozatalakor a jogegységi határozattól nem térhet el, az Alkotmánybíróság 28/2014. (IX. 29.) AB határozatának indokolásában adott iránymutatás ugyanis nem hagyható figyelmen kívül. Kiemelte, Magyarország Alaptörvényének IX. cikke a véleménynyilvánítás illetve a sajtó szabadságát biztosítja, az Alkotmánybíróság hivatkozott határozatai az Alaptörvény ezen rendelkezéseivel állnak összhangban.

A II. r. alperes véleménye szerint az elsőfokú bíróság téves következtetésre jutott, amikor a lökdösődéssel kapcsolatos kijelentést - függetlenül annak valóságtartalmától - jogsértőnek tekintette. Hangsúlyozta ugyanakkor, a felvétel alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperesek közül hárman a helyzetből adódóan fizikai kontaktust létesítettek (személy neve)tal, ezért az állítás valós. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogellenesen helyezkedett szembe az Alkotmánybíróság 28/2014. (IX. 29.) határozatával. Kiemelte, a közszereplés tényét a köz érdekében való szerepvállalás alapozza meg. Megítélése szerint a rendőrök közszereplői minőségét megállapító határozatok irányadóak a közterület-felügyeleti eljárásra, így a jelen ügyben is. Utalt arra, jogsértés hiányában sérelemdíj sem ítéhető meg a felperesek részére.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

Mindkét fellebbezés alaptalan.

A 2011. évi CLXI. törvény (Bsz.) 42. § (1) bekezdése és az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése értelmében a bíróságok jogalkalmazásának egységét biztosító jogegységi határozatok a bíróságokra kötelezőek, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor ítélete meghozatala során irányadónak tekintette a Kúria 1/2012. BKMPJE határozatát. Tény, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát követően a Kúria a 2015. január 26. napján kelt 1/2015. BKMPJE határozatával hatályon kívül helyezte az 1/2012. BKMPJE határozatát, ez azonban nem érinti az elsőfokú ítélet jogszerűségét, az ítélet tábla ennek ellenére az elsőfokú bíróság per főtárgya tekintetében hozott döntésével és annak kifejtett indokaival is egyetért.

A perben alkalmazandó Ptk. 2:48. § (1) bekezdése értelmében a képmás- vagy hangfelvétel elkészítéséhez és felhasználásához az érintett személy hozzájárulása szükséges. Ez alól kivételt

jelent a tömegfelvétel és a nyilvános közéleti szereplésről készült felvétel [Ptk. 2:48. § (2) bekezdés]. Ennek megfelelően a fellebbezés alapján az ítéletábrának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperesek 2014. június 27. napján a közgyűlés illetve a városháza rendjének fenntartása érdekében végzett tevékenysége nyilvános közéleti szereplésnek minősül-e.

Az alperesek által és az 1/2015. BKMPJE határozatban hivatkozott 28/2014. (IX. 29.) AB határozat szerint a sajtószabadság és a méltóságvédelmen alapuló képmáshoz való jog közötti érdekütközést egyedi mérlegeléssel kell feloldani, és azt kell vizsgálni, hogy a személy képmása, ennek a nyilvánosságra hozatala a jelenkor történéseinek bemutatása, illetve a közhatalom gyakorlása szempontjából a közérdeklődésre számot tartó tájékoztatás körébe tartozik-e. A polgári jogvitás ügyekben elsősorban a rendes bíróságra tartozó kérdés, hogy - az Alaptörvényben foglaltakra is figyelemmel - milyen eseményt tekint közéleti szereplésnek, milyen felvételt minősít tömegfelvételnek vagy a személyiségi jogokat sértőnek a Ptk. alapján.

A Kúria az AB határozatban foglaltakra figyelemmel hozott 1/2015. BKMPJE határozatában az Alkotmánybírósághoz hasonlóan úgy foglalt állást, hogy a konkrét ügyben irányadó tényállás sajátosságai alapján dönthető el az a kérdés, hogy a feladatait teljesítő rendőr, és más, nyilvános helyen munkát végző személy közéleti szereplőnek tekinthető-e. Fenntartotta az 1/2012. BKMPJE számú jogegységi határozatnak azt a megállapítását, hogy az autonóm döntésen alapuló, a politikai közösség érdekében való fellépés hiányában a közhatalom birtokában történő feladatellátás önmagában nem teszi a rendőrt és a közfeladatot teljesítő más személyt közszereplővé.

Mindebből következően a nyilvánosság előtt folytatott munkavégzés önmagában nem minősül közéleti szereplésnek, ahhoz többlétevényállási elemre van szükség. Ilyen többlétevényállási elem lehet elsősorban az, ha az adott közéleti esemény során tanúsított magatartás szempontjából jelentősége van annak, hogy az adott magatartás konkrétan mely természetes személyhez kapcsolható, ha a közhatalom gyakorlására vagy a közérdeklődésre számot tartó közéleti esemény mikénti alakulására hatással volt az, hogy az adott rendfenntartó magatartást az adott személy és nem más tanúsította. Lényeges, hogy a rendőr, közterület-felügyelő, polgárőr a munkáltatója illetve megbízója nevében végzi rendfenntartó feladatait, magatartása az őt megbízó illetve foglalkoztató, és utasításokkal ellátó munkáltató illetve megbízó magatartásának tudható be. Ezért ha eljárása során a tisztsége, feladatköre által meghatározott kereteket nem lépi túl, a közhatalom ellenőrizhetősége és a közérdeklődés kielégítése szempontjából is irreleváns, hogy a megbízó ill. a munkáltató által foglalkoztatott természetes személyek közül a konkrét szituációban személy szerint ki látja el a rendvédelmi feladatokat, következésképpen ilyen esetben hiányzik az a közérdek, ami az érintett természetes személy képmáshoz fűződő személyiségi jogát korlátozhatóvá tenné. Ez jelen ügyben is irányadó. (személy neve) egyéni, de politikai indíttatású akciója közérdeklődésre számot tartó eseménynek tekinthető, de ennek során a felperesek részéről nem történt a személyükhöz konkrétan kapcsolható olyan intézkedés, ami szükségessé tette volna, hogy ennek az eseménynek a bemutatása során a felperesek képmása is nyilvánosságra kerüljön. Nem volt jelentősége annak, hogy a közterület-felügyelők közül személy szerint ki volt szolgálatban az adott szituáció során, ezért az alperesek a 2010. évi CIV. tv. (Smtv.) 13. §-ban írt, a közérdeklődésre számot tartó eseményekre vonatkozó tájékoztatási kötelezettségüknek oly módon is eleget tehetek volna, ha kitakarják a felperesek képmását, vagy egyéb módon olyan kép- és hangfelvételeket közölnek az adott eseményről, amely biztosítja a felperesek felismerhetetlenségét.

Minderre figyelemmel alaptalanul kifogásolták az alperesek fellebbezésükben, hogy az elsőfokú bíróság megállapította a felperesek képmáshoz és hangfelvételhez fűződő személyiségi jogának megsértését.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a II. r. alperes valótlanul állította az internetes honlapján megjelent perbeli cikkben, hogy a biztonsági szolgálat emberei lökdösték (személy neve)ot, és ezzel megsértette a felperesek jóhírnevét.

A jóhírnév megsértésének megállapítását megalapozza az, ha a más személyre vonatkozóan közölt valótlan tényállítás objektíve alkalmas az érintett személy hátrányos társadalmi megítélésének kiváltására (BH2010. 294.). A II. r. alperes által közzétett cikkben szereplő sérelmezett kijelentés tekintetében a személyiségvédelmi igény érvényesítésének valamennyi hivatkozott feltétele fennáll. Az eseményről készült felvétel megtekintése alapján az ítéletábra egyetért az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a felperesek (személy neve)tal szemben tanúsított magatartása nem felel meg az „ellökdösték” ige jelentéstartalmának. Osztja azt az álláspontját is, hogy az érintett szó a jelentésének pejoratív tartalma miatt általánosságban is alkalmas az ilyen magatartást tanúsító személy hátrányos megítélésének kiváltására. A felperesek mint közterület-felügyelők a közterület rendjének fenntartásáért felelnek, e feladatuk biztosítása érdekében közhatalmi jogosítványokkal rendelkeznek. Tevékenységük közhatalmi jellegéből fakadóan a társadalom fokozott rosszállását vonja maga után, ha rendfenntartó munkájuk során hatalmi pozíciójukkal visszaélve indokolatlanul durva, másokat megalázó módon - például másokat lökdösve - járnak el, így az alperes által használt pejoratív tartalmú valótlan állítás megalapozza a jogvédelmet.

Tévesen határozta meg ugyanakkor az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét és ehhez képest az eljárási illeték számításának alapját. Az I. r. alperes tekintetében 2 400 000 Ft (felperesenként a meg nem határozható perérték illetékalapja szerint 4 x 600 000 Ft az 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés *b*) pont első fordulat értelmében), a II. r. alperessel szemben előterjesztett keresethez kapcsolódóan - figyelemmel arra, hogy felperesenként két személyiségvédelmi igény érvényesítésére irányult a kereset - 4 800 000 Ft (2 x 4 x 600 000 Ft) a perérték. Ennek megfelelően az elsőfokú eljárásban felmerült illeték összege helyesen 432 000 Ft, amelyet teljes egészében az alperesek kötelesek viselni, hiszen a felperesek keresete jogalapjában és részben a kártérítési igényt illetően is megalapozottnak bizonyult, kártérítési igényük pedig nem volt nyilvánvalóan eltúlzott [1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (2) bekezdés].

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiek szerinti pontosítással hagyta helyben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, a Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel.

Az alperesek a másodfokú eljárásban teljes egészében pervesztesnek bizonyultak, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte őket az ítéletábra a felperesek 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése, (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére 4 munkára figyelembevételével.

Az alperesi fellebbezések tartalma alapján a másodfokú perérték megegyező mindkét alperes vonatkozásában az elsőfokú eljárásbeli perértékkel, ezért az ennek alapján számított fellebbezési eljárási illetéket az eredménytelenül fellebbező alperesek kötelesek megfizetni az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Szeged, 2015. május 5.

Dr. Szeghő Katalin s. k. a tanács elnöke
Zanócné dr. Ocskó Erzsébet s. k. előadó bíró
Bereczkyné dr. Lengyel Nóra s. k. táblabíró

